

РЕШЕНИЕ

№ 13787

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8140**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на В. Т. М.-П. от [населено място], уточнена с допълнителна молба от
26.09.2024г., срещу Решение № ПИ-183/20.06.2024г. на и.д. директор на Териториална дирекция
на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение, като
неоснователна, жалба с вх. № 94-В-301/07.06.2024г. по регистъра на ТД на НАП С. срещу
разпореждане с изх. №С240022-137-0004405/22.05.2024 г., издадено от главен публичен
изпълнител при ТД на НАП С., с което не се уважава искането ѝ за погасяване поради изтекла
давност на установени и изискуеми публични задължения.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради допуснати
съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му и
противоречие с материалния закон. Конкретно твърди, че не са ѝ връчени съобщения за
доброволно изпълнение, запори и възбрани, както и че наложените запори на банкови сметки не
представляват действия по изпълнението и не прекъсват давността. Жалбоподателят счита, че
задълженията ѝ по изпълнителното дело са погасени по давност, че с издаването на ПНОМ
давността е спряла, защото не са налице условията на чл. 172, ал.1 ДОПК и че няма акт за
установяване на публични задължения, подлежащи на принудително изпълнение, съгласно
изискването на чл. 165 ДОПК. Твърди, че не е извършена служебна проверка на целия период от
2011г. до 2019г. тъй като не са описани документите и действията, предприети при проверката.
Твърди, че решението е постановено, без да са събрани каквито и да било доказателства за

наличието на изпълнителен титул, а наред с това при проверката и.д. директорът ТД на НАП не е изследвал въпроса за наличието на годно изпълнително основание, явяващо се предпоставка за налагане на обезпечителните мерки. Моли съда да отмени оспорено решение на и.д. директор ТД-НАП С. - град и разпореждането на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. и да дадете задължителни указания да се постанови отписването от общата данъчно-осигурителна сметка на всичките ѝ задължения - главници и лихви за ЗО, ДОО, УПФ и данъци за периода от 2012г. до 2018г. включително.

Ответникът, директорът ТД на НАП - С., изпраща административната прииска по издаване на оспореното решение и изпълнително дело №[ЕИК]/2016 по описа на ТД на НАП С. с всички разписки и разпореждания и цитираните в решение № ПИ-183/20.06.2024г. декларации. Счита, че обжалваното решение е законосъобразно, а жалбата е неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд – София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок и от лице, което е адресат на акта, с правен интерес, доколкото предмета на спора - решение № ПИ-183/20.06.2024г. на директора на ТД на НАП – С. засяга неблагоприятно правната му сфера.

От събраните по делото доказателства се установяват, че срещу В. Т. М.-П. е образувано изпълнително дело /ИД/ №160162306/2016 г. за установени и изискуеми публични задължения, а именно задължения за ЗО, ДОО, УПФ и данъци. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ с изх. №0170022-048-0036257/17.03.2017 г. В решението на директора на ТД на НАП - С. е посочено, че в информационната система има отбелязване, че същото е връчено на задълженото лице на 03.04.2017 г.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0074727/24.11.2017г. е наложен запор върху банкови сметки на В. Т. М.-П. в четири търговски банки и запор върху МПС, лек автомобил В. Постановлението е получено на ръка на 19.04.2024г. Изпратени са запорни съобщения до банките. От банка ДСК е получен отговор от 01.12.2017г. Отговор за наложен запор върху лек автомобил е получен и от началникът на отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

От публичния изпълнител са издадени разпореждания за присъединяване на публичен взыскател от: 21.05.2020г., 18.-06.2021г., 17.06.2022г., 05.08.2019г. и 06.03.2023г., както и разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл. 224 ДОПК на вземания в изпълнителното производство. В изпратената административна преписка е приложена разписка за връчване на тези разпореждания на 19.04.2024г. (л.29).

В. Т. М.-П. е направила възражение за изтекла давност, на основание чл.171, ал.1 от ДОПК, за задължения по изпълнителното дело, с вх. №1594-03-96/14.05.2024г.

С Разпореждане с изх. №С240022-137~0004405/22.05.2024 г. главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, отказва да признае за погасени по давност установени публични вземания по изпълнителното дело общо в размер на 11 452,63 лв. /единадесет хиляди четиристотин петдесет и два лева и шестдесет и три стотинки/. На основание чл. 266 ДОПК. от приложеното известие за доставяне се установява, че разпореждането е връчено на 28.05.2024г.

С жалба вх. №94-8-301/07.06.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С. В. Т. М.-П. обжалва разпореждането пред директора на ТД на НАП - С., който с Решение № ПИ-183 от 20.06.2024г. я отхвърля в частта, с която се иска отписване поради изтекла погасителна давност на задълженията по декларация обр. 6 №220021804279196/30.04.2018 г. и по данъчна декларация №224391800508112/30.04.2018 г. поради липса на правен интерес и я оставя без уважение като неоснователна в останалата част. В решението директорът на ТД на НАП С. е приел, че с

ПНПОМ от 24.11.2017г. е предприето действие за принудително изпълнение, поради което давността по чл. 171, ал.1 ДОПК е прекъсната, на основание чл. 171, ал.2 ДОПК, поради което задълженията по декларация образец 6 с №220021504381962/ 13.05,2015г.; данъчна декларация №224391700590621/ 0205.2017 г.; данъчна декларация №224391900650024/ 30.04.2019 г.; декларация обр. 6 с №220021905202682/ 29.05.2019 г.; декларация обр. 6 с №2200214052589471/ 16.06.2014 г.; декларация обр. 6 с №220021705220855/ 26.05.2017 г.; данъчна декларация с №224391500588672/ 30.04.2015 г.; декларация образец 6 №220021604155688/ 27.04.2016г. и данъчна декларация №224391600447599/ 27.04.2016 г. не са погасени по давност.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал.1 ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

Предмет на обжалване в производството приключило с решение ПИ-183/20.06.2024г. на директора на ТД на НАП С. са били действия на публичен изпълнител, обективирани в разпореждане изх. №С240022-137-0004405/22.05.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което частично е уважено искането на длъжника.

Решението на директора на ТД на НАП е издадено в кръга на предоставените му от закона правомощия съгласно чл. 267, ал.2, т. 5 ДОПК и в предписаната от закона форма. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби.

С обжалвания съдебен акт директорът на ТД на НАП С. е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител, като е приел, че в частта му относно отказът да се отпишат по давност задълженията по декларация образец 6 с №220021504381962/ 13.05,2015г.; данъчна декларация №224391700590621/ 0205.2017 г.; данъчна декларация №224391900650024/ 30.04.2019 г.; декларация обр. 6 с №220021905202682/ 29.05.2019 г.; декларация обр. 6 с №2200214052589471/ 16.06.2014 г.; декларация обр. 6 с №220021705220855/ 26.05.2017 г.; данъчна декларация с №224391500588672/ 30.04.2015 г. ; декларация образец 6 №220021604155688/ 27.04.2016 г.; данъчна декларация №224391600447599/ 27.04.2016 г, следва да се остави без уважение, тъй като давностния срок по чл. 171 от ДОПК не е изтекъл, понеже е бил прекъснат с ПНОМ.

Не е спорно, че установените с посочените декларации задължения са публични държавни вземания съгласно чл. 162, ал. 2, т.1 и т.2 ДОПК. Съгласно чл. 171,а л.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същата разпоредба с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността е институт на правото, който не се прилага служебно. Изтичането на

погасителната давност на публични вземания е основание за прекратяване на събирането за посоченото вземане. Публичният изпълнител по силата на чл. 225 от ДОПК има властта с разпореждане да прекрати производство, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. В настоящия случай публичният изпълнител е бил надлежно сезиран от страна на жалбоподателката и е установил, че задълженията по посочените декларации не са погасени по давност.

В чл.172, ал 1, т. 5 ДОПК е предвидено, че давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В случая с ПНОМ изх. № С170022-022-0074727/24.11.2017г. давността е спряла и към момента на издаване на обжалвания акт не е изтекла. Не е изтекъл и предвидения в чл. 172, ал. 2 от ДОПК 10-годишен давностен срок.

В конкретния случай, ПНОМ е издадено в срока под чл. 172, ал. 1 ДОПК. След като давността е прекъсната, а не е изтекъл срокът по чл. 172, ал.2 ДОПК, претенцията на В. Т. М.-П., за погасяване по давност на установените с изброените декларации задължения е неоснователна.

В обжалваното решение на директора на ТД на НАП С. публичните задължения са описани подробно, като поотделно са описани основанията, по които са възникнали, както и от кога тече и кога изтича давностният срок за всяко едно от тях. В случая задълженията са установени по основание и размер с конкретно посочените декларации, на основание чл. 105 ДОПК, поради което не е необходимо издаване на акт за установяването им, за да подлежат на изпълнение.

Предвид изхода на спора и доколкото от ответника не е претендирано юрисконсултско възнаграждение до приключване на устните състезания, то в настоящето производство не следва да се присъждат разноси.

По изложените съображения и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. М.-П. от [населено място], уточнена с допълнителна молба от 26.09.2024г., срещу Решение № ПИ-183/20.06.2024г. на и.д. директор на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалба с вх. № 94-В-301/07.06.2024г. по регистъра на ТД на НАП С. срещу разпореждане с изх. №С240022-137-0004405/22.05.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.